

ไล่พี่
ก๊วนที
จิ๋ว
ให้ถึง
สวรรค์
!

4

presented by

Hiroataka
AKAGI

Illustration
Mataro

MEI TACHIKAWA

ไลฟ์ ทัก จัด ให้ ด้วย

4

presented by
**Hiroataka
AKAGI**
Illustration
Mataro

CONTENTS

บทนำ			003
บทที่ 1 สืบสอบปรมาจารย์สายลวรรคอุโชม			011
บทที่ 2 โหระแห่งซึกิยามิ			107
บทที่ 3 ชุมราจินแห่งการรักใคร่			187
บทที่ 4 “ปีศาจวิญญาณ” คาซึมา เรย์โตะ			257
บทส่งท้าย			355

“ก็ลอง
ทำดูสิ”

<<เทคโนเบรคเกอร์>>
ฟุรุยะ ฮารุฮิสะ
Haruhisa Furuya

<<คุซุโนะอะเทงะฮิคาซึฮิเมะ>>
คุซุโนะอะ คางาเอะ
Kaede Kuzuhoha

“ดูแล้ว
ประหลาด
มันตรงนี้
เลยดีกว่า”

<<ซูเมอร์เจนิทอแมร์ไรท์>>
ซูเมอร์จิ นัทสึกิ
Natsuki Sumeragi

<<อาจารย์วิญญาณระดับพิเศษ>>

คาชิมา เรย์โกะ

Reiko Kashima

<<วิญญาณ

เด็กสาวปริศนา>>

มิโฮโตะ

Mihoto

<<เพื่อน>>

อันโดรมาเลียส

Andromalius

<<โซะเมะแห่งซึกิยามิ>>

โซะเมะ-มิซากิ

Misaki Soya

ไลฟ์
ทัก
จัด
ให้
ถึง
ลอสแอน

4

presented by
**Hirotaka
AKAGI**

Illustration
Mataro

CAST

ปี 1 โรงเรียนปรานฆาร
เพื่อนร่วมชั้นของฮารุฮิสะ
เป็นพวกโรคจิต

คารา
ฮุมะ
อา
โออิ

HITOT:

ปี 1 โรงเรียนปรานฆาร
เด็กสาวผู้มีนครมารคตหา
ถูกสาปให้มองเห็นอวัยวะภายในจิตใจ

โซ
ยะ
มิซา
กิ

EATTE HITOT:

ปี 1 โรงเรียนปรานฆาร เด็กหนุ่ม
ผู้มีแขนงอสาป มีความสามารถ
ในการชำระล้างโดยทำให้สิ่งชั่วหลุดออก

ฟูรุ
ยะ
ฮารุ
ฮิสะ

HITOT:

มัธยมต้นชั้นปี 3 โรงเรียนปรานฆาร
เด็กสาวลึกลับผู้คอยให้ข้อมูลแก่
ฮารุฮิสะ

ทากิ
คาเวะ
เมย์

EATTE HITOT:

สังกัดหน่วยสืบสวน สหภาพนัก
ปรานฆาร เด็กสาวผู้เคยใช้เวลาดูแลมือเด็ก
ร่วมลับฮารุฮิสะ

ฟูมิ
โดริ
ซากุ
ระ

HITOT:

ปี 2 โรงเรียนปรานฆาร
เพื่อนสนิทเด็กของฮารุฮิสะ เป็น
นักปรานฆารที่มีผลงานมาแฉ้วมากมาย

คุซุ
โนะ
อะ
คา
เอเค:

EATTE HITOT:

นักเรียนโรงเรียนสตรีฮิซาคิ
มีส่วนร่างกายทำให้ผู้ชายทุกคน
ต้องหลงเสน่ห์

โคฮิ
นาตะ
ชิสุ
กะ

HITOT:

อดีตสาวอกหัก
ทำงานได้แต่ไม่ชอบอกใจ

นาอู
โมะ
มุคสิ
มิ

EATTE HITOT:

สาวงามผิวหน้าขาวที่คู่กับ
ฮารุฮิสะไฉน
ตัวการของเทดโนะบรอกบอร์

มิโอ
โทะ

HITOT:

หนึ่งในตระกูลเก่าแก่ทั้งห้า
หัวหน้าตระกูลซุมะราจิ
สืบสองปรมาจารย์ฮาซางะวาระ

ซุม
ราจิ
นาคิ
สึกิ

EATTE HITOT:

ฮาซางะวาระอุซามะระกับพี่ชาย
โทสคิฟิเอะ (คนชอบวิ่งยูยาน)
ที่รักการมีสัมพันธ์ทางเพศกับวิ่งยูยาน

คาชิ
มา
เรย์
โกะ

HITOT:

เผ่าทหารที่จ้องเล่นงานพวกฮารุฮิสะ
เพื่อชิงชิ้นส่วนอีกตัว

อัน
ไทร
มา
เลียร์ส

EATTE HITOT:

บทนำ

ในปัจจุบัน การปราบปรามถูกดำเนินอย่างเป็นองค์การ เพราะการเพิ่มจำนวนของนักปราบปราม แต่จำนวนพื้นที่ที่วิญญูณยังไม่ถูกชำระล้างก็ยังมีหลงเหลืออยู่เป็นจำนวนมาก

มันเป็นพวกผวนึกเก่าแก่ที่แม้แต่สมาคมนักปราบปรามก็ไม่ว่ามีอยู่ หรือไม่ก็เป็นสถานที่ต้องคำสาปอันรุนแรงที่ไม่อาจทำอะไรได้.....หรือไม่ก็เป็นที่ดินที่เจ้าของไม่ยอมจ่ายค่าปราบปรามเลยทั้งรังไว้

ในบรรดานั้น สถานที่ที่รกร้างที่ถูกเจ้าของปกปิดไว้จะเลวร้ายที่สุด

เพราะมันไม่ได้ถูกประกาศว่าเป็นพื้นที่ที่มีวิญญูณสิงสู่ ทำให้มีผู้คนจำนวนมากอย่างนักธุรกิจ คนไร้บ้าน เด็กมหา'ลัย ที่เมาแล้วไปทดสอบความกล้า ต้องตกเป็นเหยื่อปีละหลายคนในทุกปี

และวันนี้เอง ก็มีคนที่ก้าวเท้าเข้าไปในพื้นที่อันตราย ซึ่งห่างไกลจากบ้านผู้คนและเหล่านักปราบปรามไม่ได้รับรู้ถึงตัวตนของมัน

“ไม่เอานะ.....อย่าเข้ามานะ.....ใครก็ได้.....ใครก็ได้ช่วยฉันที!”

เสียงกรีดร้องอย่างหวาดกลัวของเด็กสาว สะท้อนก้อง
ในความมืดของสถานที่ที่ร้าว

“อีอี” “คิกคิกคิก” “นี่.....เมื่อกี้สบตากันสินะ.....?
ใช่ไหม?”

สิ่งที่มารวมตัวกันราวกับถูกเสียงกรีดร้องของเด็กสาวที่
กำลังวิ่งหนีดังดูดมาก็คือ เหล่าวิญญาณที่สิงโรงแรมญี่ปุ่นร้าง
แห่งนี้ วิญญาณทุกดวงกลายเป็นวิญญาณร้ายจนไม่อาจจ
รูปร่างของมนุษย์ไว้ได้ แค่เห็นก็รู้ได้ว่าพวกมันเร่ร่อนมาเป็น
เวลานาน

วิญญาณร้ายที่สูญเสียแม้แต่สิ่งที่ค้างคาใจตอนยังมี
ชีวิตอยู่อย่างพวกเขานั้น มักจะปรารถนาในความหวาดกลัว
ของผู้คนเพื่อการดำรงตัวตนของตัวเองเอาไว้

เพราะฉะนั้น ตอนนี้พวกมันจึงไล่ต้อนเหยื่อให้หวาดกลัว
อย่างไม่หยุดยั้ง แถมยังมีฝูงวิญญาณร้ายถูกเสียงกรีดร้องที่
เปี่ยมด้วยความหวาดกลัวดังดูดมาเพิ่มอีกเป็นจำนวนมาก ถ้า
หากพวกมันต้องการก็คงจะฆ่าเด็กสาวได้ในพริบตา แต่เหล่า
วิญญาณร้ายก็ยังไล่ต้อนเธอเข้าไปในความมืดเพื่อทรมานให้
มากขึ้น

แต่การละเล่นนี้ของเหล่าวิญญาณร้าย ก็ดำเนินต่อไป
ได้ไม่นาน

“.....อะ.....อีก.....”

สภาพจิตใจคงจะถึงขีดสุดของความหวาดกลัว
เด็กสาวล้มลงในที่ตรงนั้นแล้วทำได้แค่ตัวสั่นเทาอยู่กับที่

แบบนี้คงไม่มีความหวาดกลัวเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีก
ที่เหลือก็แค่เข้าสิงแล้วทำให้ทรمان พลังดูดกินพลังงาน
ด้านลบอย่างตรงๆ เท่านั้น

“โอ้วววววว!”

เหล่าวิญญาณร้ายเข้าไปหาเด็กสาว

.....แต่ตอนนั้นเอง

เด็กสาวยกมูมปากขึ้นยิ้มอย่างไม่อาจกลั้นไว้ได้อีกแล้ว

“ฮิฮิ”

“อะ!?”

สิ่งที่เหล่าวิญญาณร้ายสัมผัสได้จากเด็กสาว เป็นความ
ผิดแปลกประหลาดอย่างรุนแรง

เด็กสาวที่น่าจะทรุดตัวอย่างอ่อนแรงและความหวาด
กลัวพุ่งขึ้นถึงขีดสุดจนไม่อาจขยับตัวได้อีก แต่อารมณ์ที่ไม่น่า
จะมีอยู่ออกมา มีทั้งความยินดี ความตื่นเต้น และความคึกคัก

มันเป็นความรู้สึกด้านบวกที่แจ่มชัดอย่างน่าประหลาด

ระหว่างที่เหล่าวิญญาณร้ายกำลังสับสนให้กับท่าทางที่
เป็นไปไม่ได้นั้น เด็กสาวลุกขึ้นยืน

ใบหน้าของเธอที่หันกลับมา มีรอยยิ้มอย่างเคลิบเคลิ้ม
ผุดขึ้น

“ฮิฮิ ฮิฮิฮิฮิ พวกคุณวิญญาณนี่เข้าใจง่ายจนน่ารักเชียว
นะคะ ทั้งๆ ที่ไม่ค่อยแพร่อารมณ์ด้านลบออกไปมากนักแท้ๆ

แต่แค่แกลัง้าทำเป็นกลัวก็ถูกล่อมาได้แล้ว”

สิ่งที่ปรากฏขึ้นในดวงตาของเด็กสาวที่มองเหล่าวิญญาณร้ายอยู่ก็คือ แสงของความกำหนดที่ไม่อาจควบคุมได้

นั่นไม่น่าจะเป็นดวงตาที่เฝ้ามองเหล่าวิญญาณร้ายที่สูญเสียร่างเนื้อไปแล้ว

“อีอิ หรือว่าอยากมาเป็นเพื่อนกับฉันถึงขนาดนั้นเลยหรอ.....?”

เด็กสาวพูดอย่างเคลิบเคลิ้มพลางยื่นมือไปหาเหล่าวิญญาณร้าย

“อุก!?”

ตอนนั้น ร่างวิญญาณร้ายส่วนหนึ่งเกิดสั่นสะท้าน

“เฮอะ มาสิ.....♥ เร็วเข้า♥ ฉันไม่อยากอดกลั้นอีกแล้วละคะ.....♥”

เหล่าวิญญาณร้ายถูกคำพูดของเด็กสาวที่ทางแขนกว้างดึงดูดเข้าไปหาอ้อมอกของเธอ

วิญญาณรุกเข้าไปในร่างกายของเด็กสาวเหมือนกับตอนเข้าสิงร่างคน

“อ๊าง!?♥”

วินาทีนั้น มีเสียงครางเหมือนสัตว์ป่าดั่งลั่นมาจากปากของเด็กสาว

“อ๊ะ อ่า อ้างงงงงงง! ♥อย่างนี้! ♥อย่างงี้ไงอย่างงี้ ไร้ล่า!!♥♥”

กึกกึกกึกกึก!

ร่างกายของเด็กสาวสั้นกระตุกอย่างรุนแรง ใบหน้า
 บิดเบี้ยวด้วยความสุขสันต์ ดวงตาเหลือกขึ้นจนขาว น้ำลาย
 ไหลย่อยจากมุมปาก ลิ้นที่เปียกชุ่มตั้งขึ้นราวกับเป็นแท่งเนื้อ
 ของผู้ชาย

“พวกเรา! ♥อะ! ♥อ้า♥ในตอนนี กำลังเชื่อมต่อกันถึง
 วิญญาณอยู่! อืม♥ ฮี? ♥รู้สึกดีสุดๆ ไปเลยยย! ♥วิญญาณ
 รวมเป็นหนึ่งนี่มีความสุขที่สุดเลยยย!♥”

เด็กสาวลืมนวลเหล่านี้อาณัติที่เข้ามาในร่างของตัวเอง
 พลงถึงจุดสุดยอดหลายต่อหลายครั้ง

“โอ้!? โอ้วววววว!?”

เหล่านี้อาณัติร้ายโผล่หน้าออกมาจากร่างของเด็กสาว
 เพื่อพยายามหนีเป็นบางครั้ง แต่พวกมันก็ต้องกลับเข้าไปใน
 ร่างของเธอในทันที เหล่านี้อาณัติร้ายไม่มีพลังเหลือมากพอที่
 จะขยับด้วยตัวเองได้อีกแล้ว

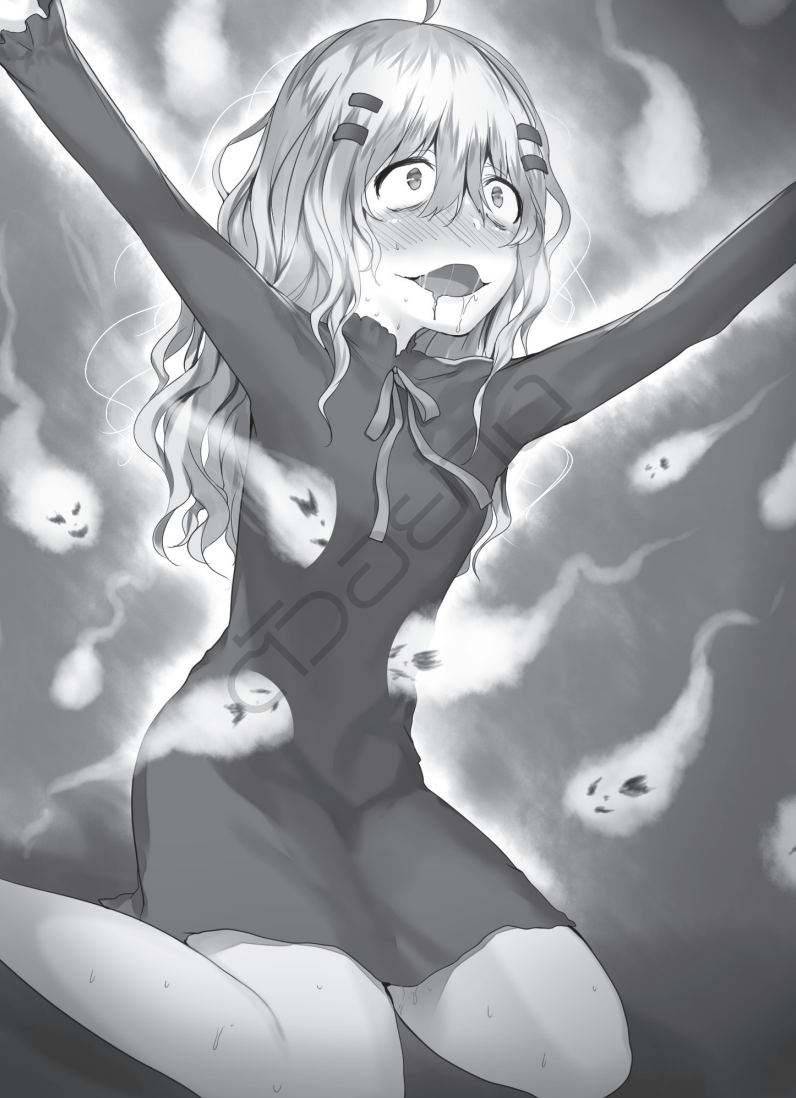
“อึงงงงงง! ♥♥♥”

“ฮึ.....!?”

เสียงร้องครางสยิวของเด็กสาวดังก้องภายในอาคารร้าง
 ส่วนเหล่านี้อาณัติร้ายที่รอดจากการถูกดูดกลืนเข้าไปได้ ต่าง
 ส่งเสียงร้องอย่างหวาดกลัว

เหล่านี้อาณัติร้ายที่สัมผัสได้ถึงความแปลกประหลาด
 จากคนผิดปกติที่มีสัมพันธกับวิญญาณ ขณะส่งเสียงร้องคราง
 ก็พยายามจะแย่งกันหนีด้วย

“เอ๊ะ? ทำไมถึงจะหนีกันล่ะค้า?”

“อะ!?”

แต่มันสายไปแล้ว

ทั้งๆ ที่เด็กสาวไม่ได้ยื่นมือออกไป แต่เหล่าวิญญาณร้ายกลับหยุดยั้ง ในที่สุดพวกมันก็ถูกเด็กสาวดึงดูดให้เดินเข้าไปหาราวกับเป็นความตั้งใจของตัวพวกมันเอง

“ตั้งแต่ที่ถูกนางิสะจ้งฉนิกพล้งจนมาถึงวันนี้ อุตส่าห์อดดดดดดทนมาตลอดเลยคะ เพราะงั้น มันยังไม่พอหรอก.....♥”

“เหวอ.....อีากกกกกกกกก!?”

เสียงกรีดร้องของเหล่าวิญญาณร้ายกับเสียงครางของเด็กสาว ดังก้องไปทั้งอาคารร้าง

“แอ๊ก แอ๊ก แอ๊ก.....♥ วิญญาณนี้สุดยออดที่สุดเลย
เลย.....♥”

เด็กสาวที่กลืนกินเหล่าวิญญาณร้ายที่สิงสู่สถานที่ร้างจนหมดแล้ว กำลังเคลิบเคลิ้มไปกับความสุขสันต์

ยังไม่พอใจแม้แต่ร้อยละน้อย แต่ความสุขสันต์ที่ไม่ได้สัมผัสมานานก็รุนแรงมาก

คำที่ใช้แทนความรู้สึกขอบคุณต่อผู้มีบุญคุณที่ช่วยทำลายอาคมฉนิกให้ หลุดออกมาจากปากได้อย่างเป็นธรรมชาติ

“เห็นว่านี่เรื่องที่ยากให้ทำเพื่อเป็นการตอบแทนที่คลายอาคมให้ แบบนี้คงปฏิเสธไม่ได้แล้วสินะคะ”

จากนั้นเด็กสาวก็เอ่ยอย่างอารมณ์ดีราวกับกำลังร้องเพลง

“มันเป็นงานอะไรกันนะ ได้ยินว่า รู้ว่ามีเพื่อน (วิญญาณ) ระดับสุดยอดอยู่ที่ไหน มันจะเกี่ยวกับเรื่องนั้นหรือเปล่า..... อีอิ แค่คิดก็รู้สึกอยากขึ้นมาอีกแล้ว”

ไม่ว่าอย่างไรก็ควรเพิ่มจำนวนเพื่อนให้ได้เร็วที่สุด ทั้งเพื่อความสุขสันต์ของตัวเอง และเพื่อให้สามารถทำงานที่ว่าให้ได้อย่างรวดเร็ว

เด็กสาวนอนบนพื้นพลางสั่งการเหล่าวิญญาณร้ายรอบข้างที่ทำให้สงบได้แล้วในหัว

—บอกว่า ให้ไปหาจุดที่มีวิญญาณสิ่งทีกลายเป็นร่างของวิญญาณร้ายเหมือนกับที่นี่

“โอ้วววววววว!”

พริบตานั่น เหล่าวิญญาณร้ายหลายสิบตน พากันบินออกไปจากที่รกร้างเพื่อทำตามคำสั่งของเด็กสาว

“อีอิอิ”

เด็กสาวที่เห็นเหล่าวิญญาณร้ายในการปกครองของตัวเอง ทำตามคำสั่งราวกับเป็นแขนขาของเธอ.....คาซึมาเรย์ก็ารู้สึกได้ว่า พลังของตัวเองคืนกลับมาอย่างสมบูรณ์แล้วจริงๆ เธอยิ้มอย่างเคลิบเคลิ้มก่อนที่จะ.....

“ให้ขอบคุณอันโดรมาเลียสจังเท่าไรก็ไม่พอเลยล่ะ.....♥”

เธอกระซิบชื่อของตัวตนทางวิญญาณระดับสูงที่ช่วยคลายผนึกของตัวเองอย่างรักใคร่

บทที่ 1 สิบสองปรมาจารย์ สายสวรรค์จุใจ

1

“จำเป็นต้องไปหาหรือเรื่องหลังจากนี้ของนายกับเหล่า
สิบสองปรมาจารย์โดยตรงแล้ว”

“ไม่น่าจะได้ข้อสรุปที่ไม่ดี แต่ก็อย่าประมาทเสีย
ละ.....เห็นว่ามีปรมาจารย์ที่ไม่ชอบนายอยู่ด้วย”

“จะพูดซ้ำอีกครั้งนะ ระวังพฤติกรรมของตัวเองไว้
ให้ดี”

คาเอเดะส่งเมลนี้มาให้เมื่อหลายวันก่อน

เป็นตอนหลังจากที่ใบอนุญาตจริงของพวกเขาถูกระงับ
ไว้ และพวกเขาถูกแม่ของโซยะที่เป็นสิบสองปรมาจารย์สาย
สวรรค์คนปัจจุบันเรียกตัวไปอย่างไม่ทราบเหตุผล

ผมสงสัยว่าหลังจากนั้นจะต้องมีเรื่องน่าปวดกระเพาะ
เกิดขึ้นติดต่อกัน ก็เลยต้องมานั่งกังวล แต่เวลาก็ไหลไปโดยที่
เรื่องทั้งสองอย่างไม่ได้ถูกกำหนดวันอย่างเป็นทางการ ปฏิทิน
กำลังจะเปลี่ยนไปเป็นเดือนกรกฎาคมแล้ว

“.....เฮ้อ”

ในวันสุดสัปดาห์วันหนึ่ง ผม ฟรุยะ ฮารุฮิสะที่อยู่ในช่วงนักเรียนหญิงของโรงเรียนปราบมาร กำลังสวดลมหายใจเข้าลึกๆ ซ้ำไปมาอยู่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่ง ผมใส่วิกอยู่ด้วย เป็นวิกผมสีดำยาว

นี่ก็เป็นงานอย่างเป็นทางการของนักปราบมาร

ผมจำเป็นต้องแต่งหญิงอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพื่อที่จะดำเนินการดูแลภายหลังให้กับรุ่นพี่โคฮินาตะ ชิสุกะ คุณหนูผู้เป็นโรคกลัวผู้ชายที่ให้กำเนิดโคอิ “โฮเทลราพันเชล” ซึ่งจะดูแลกินผู้ชายเข้าไปในเกมโป๊

การดูแลภายหลังให้รุ่นพี่โคฮินาตะนั้น พุดง่าย ๆ ก็คือการบรรเทาโรคกลัวผู้ชาย

ตอนนี้เรามีพลังน่ากลัวอย่าง “ทำให้ผู้ชายทุกคนในขอบเขตของพลังที่มีความต้องการในเรื่องลามกอยู่ เจ็บหัวว้าง ขาขึ้นอย่างรุนแรง” มันเป็นเรื่องที่ถูกเรียกว่าอาการโคอิตกค้างในกรณีของรุ่นพี่โคฮินาตะ เรื่องขอบเขตของพลังและความรุนแรงของความเจ็บปวดนั้นจะเพิ่มลดไปตามความหวาดกลัวที่มีต่อผู้ชาย

ถ้าเป็นแบบนี้ เธอจะใช้ชีวิตตามปกติไม่ได้ ผมเลยต้องแต่งหญิงแล้วเยี่ยมรุ่นพี่โคฮินาตะตอนสุดสัปดาห์ เพื่อให้เธอค่อยๆ คุ่นชินกับผู้ชายไปทีละน้อย

.....เพราะงั้น อืม มันไม่ใช่เรื่องการทำตัวไม่ดีที่คาเอเดะต้องกังวล.....น่าจะนะ คงจะอย่างนั้น

ปัญหาก็คือว่า รุ่นพี่โคฮินาตะพยายามจะล่าเส้นกับผม

โดยใช้เรื่อง “ทำให้คุ้นชินกับผู้ชาย” เป็นข้ออ้าง.....

เอาเถอะ รูนีโคอินาตะบอกว่าจะไม่บังคับขัดขืนให้
ล่าเส้น และก็ไม่ได้มีผลกำลังมหาศาลเหมือนกับยัยผีนมแบน
ด้วย แค่มตั่งสติไว้ให้ดี ๆ ก็คงไม่มีปัญหา

ผมกล่อมตัวเองอย่างนั้น พลังจิตสายของกระเป๋
สะพายหลังที่ใส่เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนไว้ แล้วกำลังจะเข้าไปกด
กระดิ่งของคฤหาสน์ ตอนนั้นเอง

“.....ถึงกับแต่งหญิงแบบนี้ ลงทุนมากไปไหม”

“เอ๋? เหวอ!?”

ตุบ! ข้อมือทั้งสองข้างของผมถูกจับโดยไม่มีเวลาให้
ขัดขืน ก่อนที่ผมจะถูกดันร่างเข้ากับกำแพงคฤหาสน์

โพนิเทิลไรวรากับสายน้ำ แขนขางดงามถูกฝึกฝนเป็น
อย่างดี และมีหน้าอกปละอมขนาดใหญ่เป็นพิเศษ

เด็กสาวนักเคนได้ผู้งดงามที่เคยอาละวาดในฐานะสาว
อกฉีก นางูโมะ มุทสิมิมองผมด้วยสีหน้าดูดตัน

“นะ นางูโมะ!? ทำไมมาอยู่ที่นี่.....”

“ได้ยินว่านายอยู่ระหว่างดำเนินการดูแลภายหลังให้
กับคนที่กลายเป็นโคอิอยู่ เลยตามมานะ แล้วก็เห็นว่าปุระ
คนที่ไม่มีมาดูแลหน้าอกของฉันทายหลังเลย กำลังดูแลคนอื่น
จนถึงขนาดยอมลงทุนแต่งหญิงอยู่ด้วย”

นางูโมะอ้างว่าเทคโนโลยีเบรกเกอร์ คำสาปที่สิงในมือทั้ง
สองข้างของผมทำให้รู้สึกว่หน้าอกของเธอใหญ่ขึ้น เลยพูด
ออกมาอย่างคับแค้นใจ

“มะ ไมลี นั่นเป็นเพราะไคอติงค้ำของรุ่นพี่ไคฮินาตะมันเป็นเรื่องใหญ่.....”

“ขนาดหน้าอกของฉันก็เป็นเรื่องใหญ่เหมือนกันไม่ใช่หรือ!?”

นางุโมะปฏิเสธคำอธิบายของผมด้วยเหตุผลเรื่องหน้าอกแบนที่ไม่อาจเข้าใจได้เลย

ดวงตาของเธอน้ำตาคลอ นางุโมะเอาต้นขาถูกับขาของผมอย่างเศร้าใจ

“ฉันไม่ยอมรับกวนนาย เลยอดใจไม่ไปขอให้ทำให้งดสุดยอด แต่ทนมไม่ไหวแล้ว! ทั้งๆ ที่ดูแลคนอื่นอย่างดี และได้ยินว่าไปเล่นลามกอะไรกับคุณไชยะด้วยแท้ๆ แต่ทำไมถึงไม่มาทำเรื่องลามกกับฉันเลยละ! .....ฉันทำให้พึงพอใจด้วยตัวเองไม่ได้แล้วนะ.....”

“อะ อธิบายให้ฟังแล้วนี่ว่าเรื่องไชยะนะแค่เข้าใจผิด!?”

“เป็นเพราะหน้าอกจริงๆ ด้วยสินะ!? เพราะหน้าอกฉันเล็กเลยไม่ยอมมาทำให้ถึงจุดสุดยอดนั้นหรือ!? ทั้งๆ ที่อยากจะถึงจุดสุดยอดเพื่อที่หน้าอกจะได้ใหญ่ขึ้นแท้ๆ แต่ไม่ยอมทำให้เพราะหน้าอกเล็กนั้นหรือ! เป็นความขัดแย้งของคนนมแบนนั้นหรือ!”

“อย่าตะโกนคำว่าถึงจุดสุดยอดกลางถนนเช!”

“ถ้าอยากให้เงียบๆ ละก็ เอ้า มีแต่ต้องทำให้ฉันถึงจุดสุดยอดเท่านั้นละ.....?”

ถ้าทำแบบนั้น คราวนี้เสียงร้องเธอจะดังทั่วเมืองแล้ว

ผมกระตุ้นให้รุ่นพี่ไคฮินาตะที่ลับสนอยู่ เดินเข้าไปใน
เขตที่ดินของคฤหาสน์

“.....เอ้? คนคนนี่.....น่าจะเป็น.....”

รุ่นพี่ไคฮินาตะมองลงไปทางนางูโมะอย่างเป็นกังวล
แล้วกระซิบออกมาเหมือนนิกะไรออก

จากนั้นรุ่นพี่ก็รีบไปหลายวินาที

“ปล่อยไว้เฉยๆ บนถนน.....น่าสงสัยออกไปพัก
.....ในบ้านสักหน่อยเถอะ”

สำหรับนางูโมะแล้ว การถูกรุ่นพี่ไคฮินาตะที่มีอกดิน
ระเบิดมาดูแลให้ คงจะเหมือนตกนรกไปเลยมั้ง.....

แต่รุ่นพี่ก็ยืนกรานไม่ยอมถอยอย่างหาได้ยาก ทำให้
ผมต้องยอมในที่สุด

——ที่จริงแล้ว ผมก็พอจะเดาได้รางๆ ว่า รุ่นพี่ไคฮินาตะ
คิดจะใช้นางูโมะเพื่อเรื่องลามกอะไรบางอย่างอยู่

แต่ที่ผมยังจะดำเนินการดูแลภายหลังต่อไป เป็นเพราะ
คิดว่าได้ออกาสพอดีเลย

เป็นโอกาสดีที่จะอธิบายให้สองคนนี้ โดยเฉพาะนางูโมะ
ที่มาขอให้ใช้เทคโนโลยีเบรกเกอร์ด้วยเป็นบางครั้ง ได้รู้เกี่ยวกับ
คำสาปนี้อย่างละเอียด

ผมถูกบอกให้รอในห้องรับแขกไปสักพัก ก่อนจะถูก
เรียกไปที่ห้องของรุ่นพี่ไคฮินาตะ

พอไปยืนหน้าประตูห้อง ผมก็ได้ยินเสียงกระซิบดังมา

จากด้านในห้อง

“ปะ แบบนี้ฮารุฮิสะจะยอมทำให้ฉันถึงจุดสุดยอดจริง ๆ เหมอคะ?”

“.....อืม อย่างน้อยที่สุดก็จะได้ผลกว่าการพยายามฝืน บังคับใจ.....แบบพระอาทิตย์กับลมเหนือ.....ไงละ”

“อ้อ แต่ชุดแบบนี้ น่าอายจัง.....อย่างน้องก็ขอใส่ กางเกงในเถอะ”

“.....ถ้าอยากออกโต.....ก็ต้องทนไว้.....ฮิฮิฮิ ถ้าฮารุฮิสะคุงใช้งานพลังลามกนั้นด้วยตัวเอง.....ความลึกลับเรื่องการทำเรื่องลามกจะลดน้อยลง แล้วก็ต้องทำเรื่องอย่างนั้น.....กับฉัน ด้วยแน่.....”

ห้องถูกกันเสียงไว้เป็นอย่างดีทำให้ไม่ค่อยได้ยิน แต่ดูเหมือนจะวางแผนอะไรกันอยู่ตามที่คิดไว้จริง ๆ

แต่ผมนะ ไม่ค่อยมีความต้องการทางเพศมากนักมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ถึงกับโดนเพื่อนร่วมชั้นล้อเลียนเลย

ถ้ารู้ล่วงหน้าว่าจะมีอะไรอยู่ ผมก็จะรับมือได้อย่างเยือกเย็นขึ้น

“รุ่นพี่ไคชินาตะ จะเข้าไปแล้วนะครับ”

ผมเคาะประตูก่อนหนึ่งครั้ง แล้วเดินเข้าไปในห้องอย่างมุ่มม่น

“ฮะ!? ะ รอก่อน ฟุรุยะ! ยังเตรียมใจ.....”

“.....เอ้”

พริบตานั่น สิ่งที่พุ่งเข้ามาในสายตา คือ นางูโม่ะถูก

มัดมือทั้งสองข้างแล้วยืนโดยก้มหลังอยู่ ชุดยังเป็นชุดนักเรียน
โรงเรียนปราบมารเหมือนเมื่อครู แต่กระโปรงสั้นกว่ามาก

นางูโมะโบหน้าแดงกำ มีน้ำตาคลอขณะบิดร่างไปมา
อย่างเขินอายพลางบอกว่า “อ๊ะ เดี่ยวสิ อย่ามอง อย่ามอง
ฉันนะ!” รวากับเป็นคนละคนกับที่ตะโกนกลางถนนว่า “ต้อง
ทำให้ฉันถึงจุดสุดยอด!” เมื่อก็เลย

ความแตกต่างจากความห้าวตามปกติ ทำให้นางูโมะมี
บรรยากาศยั่ววนสำหรับหัวใจผู้ชายอยู่.....เอ้ เดี่ยวก่อนนะ

ภาพนี้เหมือนจะเคยเห็นมาก่อน.....ตอนที่ฉันหลังผม
เสียววบอยู่นั่นเอง

—แอ๊ด ป้าง!

เสียงทางหนีถูกปิดดังมาจากทางด้านหลัง

เธอคงจะซ่อนตัวอยู่ในเงาของประตูมาตลอด

รุ่นพี่ไคฮิโนตะที่ยืนอยู่หน้าประตูที่ปิดสนิท ยัมออกมา
อย่างเข่ายว่น

“.....ฉันจำได้.....ฟรุ๊ยะคุงชอบแบบนี้สินะ.....?”

“เอ้!? รุ่นพี่ไคฮิโนตะ!? ชุดนั้น.....”

กางเกงขาสั้นเน้นโครงร่างของท่อนล่าง กับที่เชิร์ตตัวสั้น

นั่นเป็นเสื้อผ้าแบบเดียวกับของคาเอเดะตัวปลอม ที่
ถูกสร้างขึ้นตามความปรารถนาในจิตใต้สำนึกของผมในไคอิ
“ไฮเทลราพันเซล”

(คนคนนี้ คิดจะทำตามความปรารถนาของเราที่ถูกก่อ
รูปร่างขึ้นในไฮเทลราพันเซลนั้นหรือ.....!?)

ระหว่างที่ผมตัวแข็งที่อู่ให้กับแผนการเหนือความคาดหมายของรุ่นพี่ไคฮินาตะอยู่นั่นเอง

“.....ไม่ต้องระวังตัวถึงขนาดนั้นก็ได้อ.....ไม่ฝันทำอะไรที่ฮารุฮิสะคุงไม่อยากทำหรอก.....”

พูดแล้ว รุ่นพี่ไคฮินาตะก็ลูบหัวผมอย่างอ่อนโยน เอ๋?

“ได้ยินจากมุทสึมิจึงมาหลายเรื่องเลย.....ทั้งๆ ที่ช่วยคนที่กลายเป็นโคอิเหมือนอย่างฉันมาหลายคน.....แต่กลับมีข่าวลือไม่ดีแพร่หลายในโรงเรียน.....แล้วก็ถูกส่งตัวขึ้นศาล? ในสมาคมนักปราบมารด้วย.....ถูกรุ่นพี่ที่ชื่อว่าคุซุโนะฮะดะคุอย่างเข้มงวด.....แม้แต่คุณไชยะที่เป็นเพื่อนร่วมทีมก็หลบหน้า.....ต้องลำบากมาตลอดเลยใช่ไหม.....?”

“.....อู”

รุ่นพี่ไคฮินาตะเข้ามากอดเบาๆ พร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเปี่ยมเมตตา

อะ อู!? นี่.....มันอะไรกัน.....!? ความอ่อนโยนที่แผ่เข้ามาถึงหัวใจนี้.....!?

ทั้งที่รู้อยู่ี่นี่เป็นแผนการของรุ่นพี่ไคฮินาตะแท้ๆ!

ทั้งที่เคยได้ตอบการโจมตีด้วยการเอาอกเอาใจได้ครั้งหนึ่งในโฮเทลราพันเซลแล้วแท้ๆ

อาจเป็นเพราะสังคมมองผมอย่างเข้มงวดเกินไป เลยทำให้ผมไม่อาจต้านทานความอบอุ่นของรุ่นพี่ไคฮินาตะได้!

“โอ้โอ้.....โอ้โอ้ งั้นจะขอใช้พลังของฟุรุยะคุงสักหน่อยนะ.....?”

รุ่นพี่ไคยนาตะถอดกำไลข้อมือของผมออกอย่างเบา มือ และตาทั้งสองข้างของผมกลายเป็นสิ่งเหนือมนุษย์ ช่องปลุกกายิกสุขของเฟอร์นิเจอร์ในห้องและร่างกายของ นางโมะลอยเด่นขึ้น

“นางโมะจังเองก็ปรารถนาอย่างนั้นอยู่.....เพราะงั้น นี่ก็ถือว่าเป็นการช่วยเหลือคน.....ไม่เป็นไรหรอก.....ที่นี้ไม่มี คนที่จะเห็นฮารุฮิสะคุงเป็นคนลามก ไม่มีใครคิดจะจับไปขัง..... ฮารุฮิสะคุงเองก็พยายามมาตลอด.....ทำเรื่องลามกแค้นเดียว ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่.....?”

“.....อ๊ะ.....อา.....”

ไม่ได้การแล้ว

ถ้าไม่หยุดแค่นี้จะไม่ดีจริง ๆ ด้วย

อาจจะใช้เทคโนโลยีเบรกเกอร์กับนางโมะที่ถูกมัดอยู่ ตาม ที่ถูกกระซิบบอกก็ได้

“ตะ เดียวก่อนสิ รุ่นพี่ไคยนาตะ! เดียวก่อน! เดียว ก่อนครับ!”

ผมรวบรวมสติที่เหลืออยู่ทั้งหมดแล้วตะโกนออกไป

“ผมอยากจะลบล้างพลังของคำสาปนี้ อยากจะลบล้าง เทคโนโลยีเบรกเกอร์ไปเลย เพราะงั้นก็เลยไม่อาจใช้งานตามที่ นางโมะต้องการได้ครับ!”

ผมเริ่มอธิบายให้กับรุ่นพี่ไคยนาตะและนางโมะที่งุนงง ด้วยคำพูดนั้น

เทคโนโลยีเบรกเกอร์ไม่ใช่พลังที่มีมาตั้งแต่เกิด แต่เป็นคำสาปร้ายที่ไม่อาจถอนได้

ในคดีไฮเทคရာพันเซลล์ก่อนหน้านี้ ได้รู้แล้วว่าเทคโนโลยีเบรกเกอร์กับเนตรมารัตินหาของโซยะ ถูกเผ่ามารที่เป็นตัวตนวิญญานระดับสูงเลี้ยงอยู่ด้วยเหตุผลอะไรบางอย่าง

ที่ผ่านมา ผมคิดอยากจะถอนคำสาปเพราะเพียงแค่ “มันเป็นพลังน่าอาย” แต่เผ่ามารที่เลี้ยงพลังนี้อยู่ กลับทำให้มีผู้เสียหายเกิดขึ้นรอบข้าง อย่างรุ่นพี่โคฮินาตะหรือซากุระที่เป็นเหมือนน้องสาว นั่นทำให้ผมตัดสินใจอย่างจริงจังแล้วว่าต้องคลายคำสาปนี้ให้ได้

ทั้งสองคนตกใจคำอธิบายของผมที่มีคำพูดที่คนทั่วไปน่าจะเข้าใจได้ยาก ไม่ว่าจะเป็นเผ่ามารหรือคำสาป แต่ทั้งสองคนพยักหน้า “เป็นอย่างนั้นเองหรือ” แบบเข้าใจเหตุผล

“เอ่อ เพราะอย่างนั้นนะครับ มันเลยเป็นพลังที่คิดว่าต้องลบทิ้งให้ได้ไม่ว่าจะทำยังไงก็ตาม ผมไม่อยากใช้โดยปล่อยให้คนอื่นต้องเสพติดไปกับมัน”

แต่ต่อให้ไม่นับเรื่องทำให้เสพติด ผมก็ไม่คิดจะใช้มันนอกเหนือจากยามคับขัน ไอ้พลังบ้าบอที่จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างถึงจุดสุดยอดได้ด้วยการจิ้มแค่ครั้งเดียวนี่นะ

แต่ที่ไม่อยากให้นางูโม่เสพติดไปกับมันในเรื่องทำให้หน้าอกใหญ่ขึ้น ก็มาจากใจจริงผม

“ไม่จริง.....ถ้ามันหลังจากนี้ไป ฉันจะทำให้หน้าอกใหญ่ขึ้นได้ยังไง.....”

นางโมะสั่นหวังเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำอธิบายของผม ถึงอย่างนั้นก็มีแต่ต้องบอกให้พยายามเข้า

(ให้ตายสิ คิดว่าอาจต้องแยะซะแล้ว แต่ก็อธิบายให้เข้าใจได้สินะ)

แค่นี้นางโมะก็คงไม่อาละวาดมากนัก ระหว่างที่ผมโล่งใจอยู่นั่นเอง รุ่งพีโคฮินาตะก็เอียงคอเล็กน้อย

“.....หืม? แต่ถ้าจะบอกว่าไม่ยากให้เสพติดกับพลัง.....จั้นแค่ทำให้ถึงจุดสุดยอดโดยไม่ใช้พลัง.....ก็น่าจะพอแล้ว?”

“.....หา?”

“ที่หน้าอกของมุทิสึมิจิงใหญ่ขึ้นด้วยเทคโนโลยีเบรกเกอร์.....คงเป็นเพราะผู้ชายเป็นคนทำให้.....น่าจะเป็นอย่างนั้น ต่อให้ไม่ใช้พลัง แต่ถ้าฮารุฮิสะคุงทำเรื่องลามกเองโดยตรง.....ก็น่าจะได้ผลเหมือนกัน.....”

“เฮ้!? ตะ ตรงๆ จั้นเหอ!?”

นางโมะร้องเสียงหลงด้วยใบหน้าแดงก่ำอย่างที่สุด น่าประหลาดใจอยู่แฮะ ที่ผ่านมา นางโมะเข้ามาเรียกร้องให้ใช้เทคโนโลยีเบรกเกอร์อยู่เสมอ แล้วจะมาเงินอายอะไรเอาปານี้ แล้วตอนนี้นัดน้ใช้การตอบสนองแบบคนปกติในการปฏิเสธข้อเสนอของรุ่งพีโคฮินาตะอีก!

“พะ พุดอะไรนะครับ รุ่งพีโคฮินาตะ!? เอ้า นางโมะก็คิดเหมือนกันใช่ไหมละ!? ต่อให้เพื่อกออ้อม แต่ก็ไม่ยากถูกผู้ชายทำอย่างนั้นทั้งๆ ที่ไม่ได้รักหรือคบกันอยู่ใช่ไหม!? และเรื่องที่ว่าถ้าให้ผู้ชายทำแล้วจะใหญ่ขึ้น มันไม่มีมูลฐานอะไร

เลยนะ!”

จึงหวนนั้น นางโมะใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกระซิบด้วยเสียงที่เบาเป็นยุงบิน

“.....ตะ แต่ว่านะ? พุรุยะเป็นผู้มีพระคุณที่เลี้ยงชีวิตตัวเองโล่ผีให้ฉันชิมัย? ยังไม่เคยลองให้ผู้ชายทำไส้ตรงๆ ด้วย? อะ ถ้าแค่ทีละนิดก็.....อาจจะก็ได้ละ.....”

ไม่ได้หรอก! พุดอะไรออกมาล่ะ!?

“.....เห็นว่าอย่างนั้นแน่ ฮารุฮิสะคุง แค่นี้ก็ไม่มี..... ข้ออ้างปฏิเสธคำขอร้องของมุทสึมิจังแล้วนะ.....?”

รุ่นพี่โคฮิโนตะหัวเราะคิกคักเหมือนหยอกล้อ แล้วอ้อมไปอยู่ด้านหลังผมอีกครั้ง

“เดี๋ยวลีครับ รุ่นพี่โคฮิโนตะ.....!?”

ทำไมกันล่ะ!? ทั้งที่คิดว่าเกลี้ยกล่อมได้สำเร็จแล้วแท้ๆ แต่กลับกลายเป็นว่าต้องถูกขอร้องเรื่องที่หนักหนายิ่งกว่าให้เทคโนโลยีเบรกกเกอร์จิ้มซะอีก!?

“ไม่เป็นไรหรอก ฮารุฮิสะคุง.....ฉันจะสอนวิธีทำให้เด็กผู้หญิงรู้สึกดีเอง.....เฮ้ มุทสึมิจังทำหน้าอยากได้อยู่เลยนี่? เธออยากให้ฮารุฮิสะคุงสัมผัสสินะ.....อย่างนี้”

“เหวอ!?”

เฮือก

กระแสไฟฟ้าไหลไปตามท่อนล่างของผม

มือเย็นๆ ของรุ่นพี่โคฮิโนตะล้วงเข้ามาในกระโปรงผม แล้วลูบต้นขาเบาๆ มันเบาเหมือนทั้งสัมผัสและไม่ได้สัมผัสใน

เวลาเดียวกัน การขยับมือนั้น เหมือนกับตอนที่ผมลูบช่วงล่างของโซยะอย่างไม่หยุดมือในวันนั้นเลย

“วะ วันนี้พอกันแค่นี้เถอะครับ!”

“อ๊ะ”

ผมหนีจากมือของรุ่นพี่ไคฮินาตะแล้วกระโจนออกจากห้อง

บรรยากาศแปลกประหลาดที่แผ่ขยายเพราะมุทสึมิทำหน้าอ่อนแรงแบบแปลกๆ

การโจมตียั่ววนหวานๆ ของรุ่นพี่ไคฮินาตะ และภาพในวันนั้นที่นึกขึ้นมาได้เพราะขาถูกลูบ แม้แต่ผมก็รู้สึกที่ไม่อาจคงความเยือกเย็นไว้ได้อีกแล้ว เลยรีบหนีออกจากคฤหาสน์โดยไม่สนใจอะไรอย่างอื่น

“ไม่ได้การแล้ว.....เล่นเพลินเกินไปหน่อย.....เพราะฮารุฮิสะคุงน่ารักเกินไป.....”

“ทะ ทั้งๆ ที่ฉันแต่งตัวน่าอายอย่างนี้แล้วแท้ๆ เจ้าฟรุยะ.....”

ดูเหมือนรุ่นพี่กับนางุโมะจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ผมก็หนีแบบสุดกำลังจนไม่ทันได้ยินคำพูดของใครเลย

2

“อา โธ่เว้ย.....ดันไปเจอเรื่องชวยชะงั้น.....”

ย่านที่พักอาศัยใกล้สถานีที่อยู่ห่างจากคฤหาสน์ของ

รุ่นพี่ไคฮิโนตะพอสมควร

ผมหลบซ่อนตัวอยู่ในเงาพรางปรับลมหายใจที่หอบแรง

“รุ่นพี่ไคฮิโนตะบอกว่าให้มาคนเดียวเลยทำตามนั้น แต่อย่างนี้ครั้งต่อไปคงต้องขอให้ซากุระมาด้วย.....เดิมทีแล้วยัยนั้นก็มีหน้าที่จับตาคุณนี่นะ”

การอาละวาดของรุ่นพี่ไคฮิโนตะกับนางโมะมันน่ากลัว แต่ที่น่ากลัวที่สุดนี้ก็คือ เรื่องที่ผมแพ้ทางการเอาอกเอาใจถึงขนาดนั้นนี่แหละ การดูแลภายหลังครั้งต่อไป มันจำเป็นต้องมีคนคอยเฝ้าดูด้วย

“อาละ พอเรื่องรุ่นพี่ไคฮิโนตะแค่นั้นก่อนก็ได้.....จะทำไมดิเนะ สถานการณ์แบบนี้.....”

ผมหนีรอดจากการรุกรานของรุ่นพี่ไคฮิโนตะมาได้ อย่างเฉียดฉิว แต่ตอนนี้กลับต้องเผชิญหน้ากับภัยร้ายครั้งใหม่

.....ผมลืมเสื้อผ้านำมาเปลี่ยนไว้ที่คฤหาสน์ของรุ่นพี่ไคฮิโนตะ

หรือก็คือว่า ตอนนี้ผมกำลังแต่งหญิงด้วยชุดนักเรียนหญิงของโรงเรียนปรามมารอยู่

จะกลับไปทีหอโรงเรียนปรามมารทั้งๆ อย่างนี้ก็ไม่ได้อีกเลยต้องลำบากเพราะหาทางออกไม่ได้อยู่อย่างนี้ (ส่วนขาไปผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำสาธารณะที่ไม่มีคนเฝ้าคฤหาสน์)

ถ้าเป็นแบบนี้คงมีแต่ต้องซ่อนตัวแล้วขอให้ใครสักคนไปเอาเสื้อผ้ามานำมาเปลี่ยน.....แต่ขณะเดียวกันก็เห็นว่าสถานการณ์บ้านนี้เป็นโอกาส

มันอาจเป็นโอกาสแก้ไขความสัมพันธ์น่าอึดอัดกับ
ไชยะก็ได้

เรื่องนั้น ตั้งแต่คดีเผ่ามารโจมติดครั้งนั้นจนถึงวันนี้ ผม
กับไชยะไม่ได้คุยกันดี ๆ เลยสักครั้ง

เหตุผลก็เห็นได้ชัดเจน

ผมล้วงมือเข้าไปในช่วงล่างของไชยะแล้วกระตุ้นส่วนที่
สำคัญและอ่อนไหวที่สุดของเด็กผู้หญิง

ขอบอกไว้ก่อนเลยว่า นั่นไม่ใช่ความตั้งใจของผม

มันเป็นฝีมือของเด็กสาวผิวน้ำตาลผมเงินที่ไหลออกมา
จากมือทั้งสองข้างของผมอย่างกะทันหัน.....วิญญานปริศนา
ที่ชื่อว่ามีโฮโตะ ควบคุมมือทั้งสองข้างของผมแล้วพยายาม
ทำให้ไชยะถึงจุดสุดยอดเพราะว่าเธอไม่มีช่องปลุกกายิกสุข

หลังจากนั้นไชยะก็หลบหน้าผมมาตลอด พอจะเข้าไป
ทัก เธอก็จะแยกเขี้ยวใส่แล้วบอกว่า “บอกแล้วว่าเจ้า
คนลวนลามนะ ห้ามเข้ามาใกล้ในระยะ 5 เมตร!” ด้วยใบหน้า
แดงก่ำ

แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

เพราะว่าไชยะมองเห็นข้อมูลทางเพศของผู้คนได้ด้วย
เนตรมารัตนหาที่ไม่อาจควบคุมได้ ทำให้เธอไม่ถูกกับเรื่อง
ทางเพศเลย แต่ถึงจะไม่นับเรื่องนั้น การถูกผู้ชายที่ไม่ได้คบหา
กันสัมผัสที่หว่างขา แล้วจะให้ดำรงความสัมพันธ์กันตามเดิม
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นนะ.....คงทำไม่ได้เด็ดขาด

พูดตามตรง ผมเองก็อึดอัดใจตอนต้องไปพบหน้ากับ

ไชยะ

พอเห็นหน้าไชยะ ภาพในตอนที่นั้นก็จะผุดขึ้นเหมือนตอนที่ถูกรุ่นพี่โคธินาตะสัมผัสต้นขาเมื่อครู

แต่ถึงชินอาย จะให้หลบหน้ากันไปตลอดก็ไม่ได้

ผมกับไชยะเป็นเพื่อนร่วมทีมนักปราบมารทีมเดียวกัน และกำลังร่วมมือกันค้นหาข้อมูลและมุ่งหน้าเลื่อนตำแหน่งเพื่อคลายคำสาปของแต่ละคน จะปล่อยให้สัมพันธน์ที่หายไปไม่ได้

เป็นตามที่อธิบายให้พวกนางูโมะฟัง สถานการณ์ของคำสาปของพวกเรามันน่ากังวลใจอย่างรวดเร็ว

ในเมื่อรู้แล้วว่าเผ่ามารเล็งคำสาปของพวกเราอยู่ มันก็มีเรื่องที่ต้องคุยกับไชยะอยู่มาก

เด็กสาวงามปริศนาชื่อมิโฮโตะ รับมือได้ยากที่สุด เพราะเธอมีพลังมากพอจะขับไล่เผ่ามารไปได้ และพยายามทำให้คนรอบข้างถึงจุดสุดยอดโดยไม่สนว่าเป็นใคร

แล้วยังมีพลังปริศนาของไชยะที่ผนึกตัวตนปริศนานั้นได้อย่างง่ายดาย แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะดึงพลังนั้นออกมาใช้ได้ยังไง

ก่อนที่เผ่ามารจะมาโจมตีพวกเราอีกครั้ง จำเป็นต้องเข้าใจว่าพลังของพวกเราเป็นของยังไงกันแน่ และต้องควบคุมมันให้ได้

ทั้งเพื่อการคลายคำสาปและเพื่อปกป้องตัวเอง

แต่สถานการณ์ในปัจจุบันนี้กลับ.....

แม้แต่เหตุผลที่สิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์คนที่มาหยุดการได้ใบอนุญาตจริงของพวกเรา.....เรื่องที่แม่ของไชยะ

เรียกตัวพวกเราไปพบ ไชยะก็ไม่ยอมบอกผมเลย

เห็นว่าเพื่อการ “ทดสอบว่าได้พบคู่หูที่คู่ควรกับผู้สืบทอดตระกูลไชยะแล้วหรือเปล่า” แปลว่าคงจะเป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพลังปริศนาของไชยะ.....แต่ตอนนี้ยังไม่รู้เลยว่าต้องถูกทดสอบวันไหน

เพราะฉะนั้นผมเลยหาข้ออ้างไปคุยกับไชยะทุกวัน แล้วตอนนี้ก็คิดจะใช้สถานการณ์ที่ต้องลำบากเพราะกำลังแต่งหญิงเป็นโอกาสด้วย แม้แต่ผมก็คิดว่าตัวเองไม่ปกติ

“.....เออละ พิมพ์ไปแบบนี้ก็พอแล้วมั้ง”

ผมอ่านทวนเมลที่จะส่งไปให้ไชยะ

เล่าสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่อย่างตลกขบขัน และขอร้องไห้มาช่วยตัวผมที่โง่เขลาด้วย เป็นเมลที่ดีนะ ผมชมตัวเองพลางกดส่งเมลไป

ไชยะคงจะมาช่วยเหลือตอนเพื่อนร่วมทีมกำลังจนตรอกอยู่

ผมกล่อมตัวเองอย่างนั้น ขณะหลบซ่อนอยู่ในเงามืดต่อไป.....

“ไม่.....ตอบกลับมาเลย.....”

ราว 30 นาทีหลังจากที่ส่งเมลไป

ไม่ว่าจะตรวจกล่องเมลเข้ากี่ครั้ง ไชยะก็ไม่ได้ตอบกลับมา มีแต่เมลของพวกเด็กผู้ชายห้อง D ส่งมาถามว่า “เด็กคนนี้น่ารักหรือเปล่า?” พร้อมกับแนบภาพถ่ายที่เหมือนไปแอบถ่ายในระยะประชิดมาให้

เจ้าพวกนี้ทำอะไรกันนะ.....ไปแจ้งความเลยดีไหม?
.....ไม่สิ เรื่องนั้นจะเป็นยังไงก็ช่าง

หรือว่าส่งพลาดไป ตอนที่ผมตรวจยืนยันว่าได้ส่งเมล
ไปแล้วจริง ๆ หรือเปล่าเป็นครั้งที่ห้านั่นเอง
ตั้ง

“อ๊ะ! มาแล้ว!”

ไชยะส่งเมลตอบกลับมาหลังจากที่เงยไปนาน
ผมเปิดเมลอย่างดีใจ แต่ว่า

หัวข้อ : เห ไปที่บ้านของรุ่นพี่โคธินาตะเธอ เห
(° ㄟ °) ญ

ข้อความ : คิดจะใช้เรื่องโกหกอย่างกำลังแต่งหญิง
อยู่ ล่อฉันออกไปจากโรงเรียนเพื่อทำอะไรนั่นเธอ?

“ไม่เชื่อใจกันเกินไปแล้ว!”

เอ่ เดียวสิ มันก็จริงว่าเรื่องที่กำลังลำบากเพราะต้อง
แต่งหญิงอยู่กลางเมืองนี้ แม้แต่ผมก็คิดว่ามันเป็นเรื่องที่ยาก
จะเชื่อได้ แต่ตอบมาแบบนี้.....ทั้ง ๆ ที่อุตส่าห์รอมาตั้งครึ่ง
ชั่วโมงแท้ ๆ.....

ไม่สิ แต่มันก็มีส่วนที่ไชยะจะระแวงก็ช่วยไม่ได้อยู่
เหมือนกัน

ตอนที่ไชยะใช้พลังปริศนา เธอไม่มีสติอยู่

หรือก็คือว่า เธอจำอะไรหลังจากที่ผมตะหนวงขาของ

เธอไม่ได้เลย

จะคิดว่าโดนทำอะไรที่มันเกิดเลยมากกว่านั้นระหว่าง
หมดสติไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกลึกลับ

“ไม่สิ แต่นี่มันระแวงเกินไปแล้ว.....จะเป็นซิกงามิกก็ได้
ส่งความช่วยเหลือมาให้ที!”

ผมส่งเมลไปกล่อมอย่างนั้น.....แต่ไม่มีทั้งคำตอบหรือ
ซิกงามิกส่งมาให้เลย

แม้จะทนรอไม่ไหวจนโทรไปหา แต่รอบที่สามก็มีเสียง
ตอบมาว่า “หมายเลขที่ท่านเรียกไม่ปรารถนาจะรับสายของ
ท่าน” ดังมาแทน บล็อกเบอร์เลยเหวอ!?

หัวใจของผมที่ทนทานได้แม้จะถูกคนรอบข้างเห็นว่า
เป็นไอ้โรคจิต ใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว

“.....แยะแล้ว เรื่องที่ถูกไชยะบล็อกเบอร์ มันเจ็บปวด
ยิ่งกว่าเรื่องที่ไม่ส่งเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนมาให้อีก”

ไม่ได้การแล้ว แบบนี้ถ้าถูกรุ่นพี่โคฮินาตะมาไต่ถามครั้ง
ต่อไปแล้ว ผมคงไม่อาจต้านทานได้เลย

“โธ่เว้ย นี่เป็นความผิดของเธอทั้งหมดเลยนะ.....”

ผมมองลงไปยังมือทั้งสองข้างพลางกระซิบแบบนั้น
มิโฮตะเงิบไปตั้งแต่ถูกพลังปริศนาของไชยะฉีกอีกครั้ง
วันนี้ก็คงเงิบบออยู่ แต่ก็ใช้พลังการชำระล้างโดยทำให้ถึง
จุดสุดยอดได้อย่างไม่มีปัญหาเหมือนกัน

“เฮ้อ บ่นไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา จะติดต่อไปก็ได้ผลตรง
กันข้าม ไปขอให้ซากุระเอาเสื้อผ้ามาเปลี่ยนให้ดีกว่า”

ตอนที่ผมกำลังจะใช้งานสมาร์ทโฟนเพื่อการนั้นอยู่นั่นเอง

“หืม เธอตรงนั้น เป็นนักเรียนโรงเรียนปราบมารงั้นหรือ?”

“เอ!?”

มีคนมาทักทายผมที่หัดตัวหลบซ่อนอยู่ในเงามืด หรือว่าจะเป็นตำรวจ!? ผมเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ

“โตเกียวเป็นนครที่ซับซ้อนแปลกประหลาดมาก ทั้งๆที่กำลังมุ่งหน้าไปที่โรงเรียนปราบมาร แต่กลับหลงทางกับคนของศาลเจ้าแล้วมายังที่อย่างนี้ ตามที่เห็นนี่แหละ ฉันกำลังลำบากอยู่”

ผู้ชายที่กำลังเกาศีรษะตัวเองเบาๆ อยู่那儿 มีรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่นจนสะดุดตา

ก่อนอื่นเลย เส้นผมเป็นสีแดง

ผมที่ยาวจนถึงตรงอก ถูกย้อมเป็นสีแดงดงามราวกับใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง

.....ไม่สิ ไม่ได้ย้อม หรือว่าจะเป็นสีผมตามธรรมชาติเลย?

และใบหน้าที่เยือกเย็นกึ่งดงามจนน่าตะลึง เหมาะกับคำบรรยายว่าเป็นคนหล่อที่ไม่รู้เพศแน่ชัด ความหล่อและบรรยากาศสง่างามทำให้ดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่ แต่เหมือนเขาจะมีอายุรุ่นเดียวกับผมหรือคาเอเดะ

เสื้อเป็นชุดขุนนางคูรุคุราเหมือนนักแสดงคาบูกิ ตรง

ไ่พิทังกิ จ้จุดให้ถึงสวรรค์!

DEATTE HITOTSUKI DE ZECCHO JOREI! Vol.4

by Hirotaka AKAGI

© 2017 Hirotaka AKAGI

Illustrations by Mataro

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

ไ่พิทังกิจ้จุดให้ถึงสวรรค์! เล่ม 4

เรื่อง : Hirotaka AKAGI / ภาพ : Mataro

แปล : ฐาปนกรณ

บรรณาธิการ : ตุลย์ชาติ

กองบรรณาธิการ : หมาหัวโจก

ปก : Calbee

รูปเล่ม : สิริวิทย์

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก บางโพธิ์พวง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 260 บาท

www.zenshushop.com

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

ISBN : 978-616-561-647-8

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้ เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใด ๆ ทั้งสิ้น
สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศไทย
หากมีผู้ใดนำไปลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลงจะถูกลงโทษตามกฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

9 786165 616478

260 บาท

DEATTE HITOTSUKI DE ZECCHO JORE!! Vol.4

by Hirotaka AKAGI

© 2017 Hirotaka AKAGI

Illustrations by Mataro

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

แนว : คอมดี้

เหมาะสำหรับ : 18 ปีขึ้นไป

ไล่พิทักษ์ที่จับผิดให้ถึงสวรรค์!

ราชาชักคิวนัส คือจอมมารที่เคยเกือบจะทำให้โลกต้องล่มสลาย วิชาญาณเด็กสาวปริศนาที่สิงอยู่ในแขนของฮารุฮิสะนั้น สมาคมนักปราบมารต้องหวาดระแวงต่อพลังที่สามารถเอาชนะได้แม้แต่เพ่ามาร จึงมอบหมายการตัดสินชะตากรรมของฮารุฮิสะให้แก่วินสองปรมาจารย์สายสวรรค์ สิ่งปรากฏขึ้นในตอนนั้นก็คือมีความเป็นไปได้ว่า:สามารถควบคุมมือโต๊ะได้ด้วยพลังของมิซึกิที่จะลืมตาตื่น ถ้าหากปลดปล่อยพลังที่ถูกแช่ไว้ในสายเลือดของโซยะได้ละก็.....? จากนั้นฮารุฮิสะและมิซึกิต้องถูกจับขังไว้ใน “ห้องนี้ถ้าไม่มีเช็ทกันแล้วจะไม่อาจออกไปได้” อีกด้านหนึ่ง มีกองกำลังปริศนาบังคับกองทัพลีฟดอลทำให้สมาคมต้องวุ่นวาย และพลังการฆ่า-ล้างโดยทำให้ถึงจุดสุดหยดก็ต้องปะทะกับกองทัพลีฟดอลในเมืองที่มีเทพเจ้าสถิตอยู่ นี่คือการระดมการปราบมารที่มือต้องชุ่มเหงื่อเล่มที่ 4!!

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

